



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1499/2023
16.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Марије Терзић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... – ..., чији је пуномоћник Дејан Живановић, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД Београд и „Србија Воз“ АД Београд, чији је пуномоћник Ђурђија Весовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3355/22 од 13.10.2022. године, у седници одржаној 16.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3355/22 од 13.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3355/22 од 13.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1193/21 од 14.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Првог основног суда у Београду у овој правној ствари, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени „Железнице Србије“ АД Београд, да тужиоцу на име разлике у заради која му је исплаћивана и зараде која требала да му буде исплаћивана а на име накнаде за исхрану у току рада исплати за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године, износе ближе наведене у овом делу изреке са законском затезном каматом почев од 15. у наредном месецу као дана доспећа за сваку појединачну зараду па до исплате и то у појединачним месечним износима са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведене у овом ставу. Ставом трећим изреке, усвоје је тужбени захтев тужиоца па је обавезан друготужени „Србија Воз“ АД Београд да тужиоцу на име разлике у заради која му је исплаћивана и зараде која је требала да му буде исплаћена а на име трошкова исхране у току рада за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године, износе ближе наведене у овом делу изреке са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу као дана доспећа за сваку појединачну зараду па до исплате исплати у појединачним месечним износима са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени „Железнице Србије“ АД Београд да

тужиоцу на име разлике у заради која му је исплаћивана и зараде која је требало да му буде исплаћена а на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године износе ближе наведене у овом делу изреке са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу као дана доспећа за сваку појединачну зараду па до исплате и то у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени „Србија воз“ АД Београд, да тужиоцу на име разлике у заради која му је исплаћивана и зараде која је требала да му буде исплаћена а на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период од 01.09.2015. године до 31.12.2017. године, износе ближе наведене у овом делу изреке са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу као дана доспећа за сваку појединачну зараду до исплате и то у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени „Србијавоз“ АД Београд да тужиоцу на име разлике у заради која му је исплаћивана и зараде која је требала да му буде исплаћена а на име накнаде за исхрану у току рада исплати за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године износе ближе наведене у овом делу изреке са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу као дана доспећа за сваку појединачну зараду па до исплате и то у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе друготужени „Србија Воз“ АД Београд да тужиоцу на име разлике у заради која му је исплаћивана и зараде која је требала да му буде исплаћена а на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године износе ближе наведене у овом делу изреке са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу као дана доспећа за сваку појединачну зараду па до исплате и то у појединачним месечним износима са законском затезном каматом чија се висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом осмим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 105.680,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3355/22 од 13.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу шестом, седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против другостепене пресуде (у потврђујућем делу), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе,

нити потреба новог тумачења права, као ни да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца којим је тражио да се тужени АД „Србија Воз“ Београд солидарно са туженим „Железнице Србије“ АД Београд обавезе да му исплати неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од марта 2015. године закључно са августом 2015. године и оцењено је да тај захтев није основан. Врховни суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу солидарне одговорности привредног субјекта (друштва стицаоца) насталог статусном променом предвиђеном чланом 489. став 1. тачка 1. и став 2. Закона о привредним друштвима (издвајање уз оснивање) за обавезе настале пре статусне промене другог привредног друштва (друштва преносиоца), који су у конкретном случају примењена. Такође другостепена пресуда је донета у складу са правним ставом који је изражен и у одлукама Уставног суда (Уж 10900/2017 од 24.12.2018. годинем, Уж 5028/2017 од 08.06.2020. године и другим).

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној примени члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 05.04.2018. године, а вредност побијаног дела потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**